

АНДРЮ МЕЙН
НАТУРАЛИСТЪТ

enthusiast

АНДРЮ МЕЙН
НАТУРАЛИСТЪТ

Превод от английски
Ивайла Пеева

enthusiast

София, 2022

Andrew Mayne
The Naturalist

Text copyright © 2017 by Andrew Mayne
All rights reserved

Андрю Мейн
Натуралистът

© Ивайла Пеева, превод, 2022

© Яна Аргуропулос, дизайн на корицата, 2022

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-473-5

*На моя приятел Джери Орстром
за заразителната подкрепа и
ентусиазъм към науката.*

ПЪРВА ГЛАВА

1989

Имаше нещо нередно в тази гора. Келси можеше да го опише само по този начин. Нещо не беше съвсем наред. Тя се загледа в посоката, в която Тревър беше тръгнал, несигурна дали да го последва, или да стои мирно до малката червена палатка и да го чака да се върне от тоалетната.

Той би ѝ се изсмял, ако му признаеше, че се страхува, затова Келси бръкна в раницата си в търсене на ролката тоалетна хартия, която бе взела назаем от тоалетната на бензиностанцията „Коноко“ преди 36 километра. Откри я оплетена в жицата на уокмена, над касетките с музика, които Тревър ѝ беше записал в Бостънския колеж.

Тревър беше дългурест студент по журналистика с чорлава черна коса, която вечно скриваше очите му. Бяха се срещнали на купон извън кампуса, а любовта им към прогресивния рок и настолните игри ги беше сплотила. През първата вечер, която прекараха в стаята му в общежитието, слушаха „Тубюлар Белс“*, играеха „Страте-

* Дебютният албум на Майк Олдфийлд, мултиинструменталист и автор на песни. Албумът набира популярност, след като заглавната песен е включена в саундтрака на филма „Екзорсисът“. – Бел. прев.

го“* и се наливаха с евтино вино. Още тогава тя бе почти сигурна, че е влюбена, но изчака два месеца, преди да му го каже.

Родителите ѝ го ненавиждаха. Баща ѝ, изпълнителен директор в банка, не можеше да преглътне словосъчетанието *студент по журналистика*, а майка ѝ още не беше преживяла първия си брак, сключен в колежанските ѝ години. За тях Тревър беше поредното увлечение на дъщеря им и също толкова незначим, колкото и момчето, с което беше отишла на бала в края на единайсети клас.

Родителите на Тревър пък бяха разведени и живееха отвъд океана. Той почти не поддържа връзка с тях и скоро Келси последва примера му. Когато той ѝ предложи да тръгнат на туристически поход през страната, тя се съгласи на мига. За да затвърди независимостта си пред родителите си, тя им каза само, че няма да се прибира за лятото. Не отговори и на съобщенията, които ѝ бяха оставили в общежитието. Да вървят по дяволите!

Това беше преди две седмици и около хиляда и шестстотин километра. Докато се вглеждаше в тъмносинята гора, силно мечтаеше да се беше прибрала у дома и да беше говорила с родителите си за Тревър. До голяма степен пътуването беше забавно. Но понякога виждаше истинския нрав на Тревър и се ужасяваше да не направи нещо, което да го накара да извърти очи и да ѝ напомни какъв невежа е в походите и къмпингуването.

– Трев? – извика Келси, тръгвайки по пътеката, по която той бе поел.

Не последва отговор.

– Взе ли си тоалетна хартия, скъпи? Нося ти ролка...

Повървя десетина метра, обърна се да се увери, че все още вижда палатката, и тръгна отново.

* Настояща стратегическа игра, чиято цел е да бъде превзет флагът на противника и да бъде опазен собственият. – Бел. прев.

Горите сменяха облика си от ден към нощ. Свиреха щурци, а огромен призрачен силует на птица – може би сова, прелетя над нея, връщайки се у дома или пък отлитайки нанякъде.

Келси и досега потръпваше при спомена за похода им през Апалачите, когато беше видяла огромно ято черни птици да прелита през стъмняващото се небе и го беше посочила на Тревър. Бяха толкова много. Тя ги бе гледала безмълвна, докато прелитаха над тях на гъсти рояци.

– Това са прилепи, бебчо – беше обяснил Тревър.

– Прилепи?

– Да, вероятно наблизко има голяма пещера.

– Яко – отговори тогава тя, преструвайки се усърдно, че наистина го мисли. Същата нощ не мигна. Всяка потрепваща сянка по стените на палатката я караше да настръхва.

Но онази нощ беше нищо в сравнение със сега.

Тя стигна до мястото, на което трябваше да е Тревър. Имаше струпани дънери във V-образна форма, които оформяха естествена преграда и създаваха уединение, което до известна степен отговаряше дори на нуждите на Келси.

Но Тревър го нямаше. Може би се беше върнал по друг път?

Преди да се обърне, забеляза избелялата кожа на едната му туристическа обувка. Коленичи и я взе в ръце. Обувката беше заседнала под израснал над земята корен – сякаш Тревър се беше спънал и тя се беше изхлузила. Само че него го нямаше наоколо. Нямаше го никъде.

– Трев? – обади се тя плахо. Беше я страх да извиси глас.

Дърветата потъмняваха все повече, здрачът избледняваше. Келси реши да се върне в лагера и се помъчи да си представи как Тревър я чака там усмихнат. Взе обувката и се запъти обратно. За момент се паникьоса, когато не видя палатката веднага, но с всяка следваща стъпка успя-

Ваше да различава все по-ясно червения брезент на бледата светлина. Още нямаше следа от приятеля ѝ.

– Скъпи? – извика тя.

Веднъж я беше изиграл така и за отмъщение вечерта му отказа да правят секс. Беше сигурна, че още тогава си е научил урока, но се надяваше този път да е просто повторение на онази шега.

Келси остави кубинката пред палатката и се замисли дали да влезе вътре, или да запали огън.

Ще запала огън, реши тя.

Чак когато коленичи пред малкото огнище от наредени в кръг камъни, за да запали сухите листа, забеляза гънер, който по-рано не беше там. Висок почти колкото човек и тъмен като нощта, той стоеше между две вечнозелени дървчета, място, което – тя можеше да се закълне – допреди малко беше празно. Дъхът ѝ секна. Келси се заозърта наоколо, за да се увери, че не ѝ се привижда. Когато погледът ѝ се върна към гънера, него го нямаше.

Дърветата се раздвижиха. Последва експлозия от движения, като че сянка беше скочила към нея. В следващия момент се озова на земята по гръб, въздухът бе замръзнал под невероятната тежест на нещото, седнало върху гърдите ѝ. Под пръстите си усети гъста твърда козина като на върховете на четките за рисуване на майка ѝ. Миришеше на развалено и на метал. Пред очите ѝ проблеснаха нокти, но не осъзна какво се случва, докато секунди по-късно не усети как по корема ѝ се стича топла кръв.

Тревър я беше предупредил, че в тези лесове има мечки и пуми. Келси нямаше представа какво я е атакувало. Докато лежеше парализирана и губеше кръв, знаеше само, че никога не бе чувала за животно, което те ранява, а след това стои до теб и гледа как умираш.

Андрю Мейн
Натуралистът

Превод *Ивайла Пеева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Светла Евстатиева*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Американска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 25
ISBN 978-619-164-473-5

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшишнс“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ДЪЛБОКО В СЕБЕ СИ ВСИЧКИ СМЕ ЖИВОТНИ.

Професор Тيو Крей вижда закономерности там, където останалите виждат хаос. Когато в горите на Монтана са намерени осакатени тела и полицаите търсят улики на сляпо, той забелязва нещо, което те са пропуснали. Нещо неестествено. Нещо, което единствено той може да спре.

Като биоинформатик Тيو е по-запознат с дигитални кодове и микроби, отколкото с тъмното изкуство на криминалогичните изследвания. По време на пътуване до Монтана обаче той се оказва в центъра на разследване на кърваво убийство на бивша своя студентка. Когато изникват все повече подробности, а и тела, полицаите започват да мислят, че убийствата са дело на свирепо гризли... или на самия Тيو. В надпреварата да остане една крачка пред полицията, Тيو трябва да използва научната си прозорливост, за да разкрие убиеца. Ще съумее ли да действа изкусно като хищника, когото преследва, преди да се превърне в негова плячка?

Цена: 22 лв./11.25 €

9 786191 644735

www.entusiast.bg